

[Per Hækkerup.]

—, men når ministeren finder den udvej frem at henvise til frivilligt samarbejde mellem kommunerne, afholdelse af en slags hovedstadskonference eller lignende, vil jeg dog sige, at hvis ministeren forudsætter, at der mellem hovedstadsområdets kommuner er så stor en villighed til samarbejde, at det efter ministerens opfattelse er realistisk, skulle det altså være herinde, den politiske modstand var, som umuliggør, at man kan finde frem til noget, der i højere grad ligner en ordning af hovedstadsproblemerne.

Ministeren mener ikke, det er påkrævet at have en økonomisk udligning mellem kommunerne. Jeg er heller ikke sikker på, at ministeren her vil finde tilslutning hos de interesserede kommuner, og jeg er heller ikke sikker på, at ministeren, når han betænker, at det lovforslag, vi behandlede under det foregående punkt på dagsordenen, på et begrænset område tilsigtede at gennemføre en vis økonomisk udligning, ikke netop sagligt erkender, at der er et sådant behov. Mit parti mener, at spørgsmålet om en økonomisk udligning i allerhøjeste grad er et socialt problem, og vi mener derunder ganske særligt, at spørgsmålet om at finde frem til fælles beskatningsformer indenfor hovedstadsområdet er et påtrængende spørgsmål. Det har ministeren for sit vedkommende afvist med den begrundelse, at vi står overfor en skatte-reform, og at vi må afvente denne skatte-reforms udformning, inden vi tager stilling til at gennemføre ændrede beskatningsformer for hovedstadsområdet i al almindelighed. Det er for så vidt en meget interessant betragtning, ministeren her fremsætter, og jeg tror, det høje ting vil være interesseret i så snart som muligt at få regeringens overvejelser vedrørende en virkelig reform af vor skattelovgivning. Jeg understreger dette, fordi ministeren på tidligere tidspunkter, da ministeren ikke havde haft tid til så grundigt at overveje problemet, har givet offentligheden et indtryk af, at her er ting og sager, der er forholdsvis lette at ordne. Ikke mindst har partifæller af ministeren, som er fremtrædende kommunalpolitikere i omegnskommunerne, givet vælgerne indenfor deres område indtryk af, at løsningen af disse problemer kunne ske i en håndvending.

Jeg konstaterer, at ministeren tydeligt og klart tager afstand fra at gennemføre egentlige købstadsordninger for omegnskommunerne. Dette interesserer mig, fordi vi ved, at det har været fremhævet i den

politiske diskussion, at en købstadsordning var noget, som de konservative sognerådsformænd og ministeren kunne ordne i løbet af en halv times tid. Det affiver ministeren i dag, og jeg synes, det er politisk værdifuldt at konstatere, at det skyldes de besværligheder, ikke mindst for Københavns amts kommuner, der hænger sammen med at gennemføre en købstadsordning for det udvalg af kommuner, ministeren iøvrigt beskæftiger sig med i dette lovforslag.

Dernæst de konkrete forslag, der foreligger. Gentagne gange taler ministeren i sin fremsættelse og i bemærkningerne til lovforslaget om, at her ønsker han at foreslå gennemførelse af en Gentofte-ordning for de kommuner, der nævnes i lovforslaget. Det lyder ret tiltalende, idet der i en Gentofte-ordning på visse væsentlige områder ligger forbedringer, men det interessante er, at her er ikke tale om en Gentofte-ordning. En Gentofte-ordning bygger på de to fundamentale forhold, som ministeren bevidst har undladt for disse kommuners vedkommende: gennemførelse af den københavnske skatteskala for kommunernes personlige skatter og gennemførelse af en økonomisk udligning er de to centrale ting i den såkaldte Gentofte-ordning, og begge disse ting er udeladt i det foreliggende lovforslag.

Vi er i mit parti overordentlig interesseret i, at man udvider det foreliggende lovforslag således, at det kommer til at indeholde noget reelt i forhold til de kommuner, lovforslaget tager sigte på. Lovforslaget er meget lidet omfattende. Der kan sikkert peges på visse forbedringer for de omhandlede kommuner i administrativ henseende; ikke mindst pressen har fastslået, at det mest fremtrædende træk er, at nu bliver sognerådsformændene borgmestre. Det synspunkt er jeg enig i, og når man tænker på, hvorledes den kommunale valgkamp bliver ført i nogle af omegnskommunerne, føler man næsten trang til at kalde denne lov „lex Fenneberg“.

Som sagt kan der være tale om visse administrative forbedringer, og derunder vel nok især på skatteområdet, som imidlertid er yderligere afgrænset i ministerens forslag. Jeg vil gerne nævne, at det måske ikke på forhånd er indlysende, at det skal være en kommunes folketal, der alene er afgørende for, om den pågældende kommune bør komme ind under Gentofte-ordningens skolesystem eller om den skal være henvist til fortsat at leve under landsbyskolens forhold. Det er naturligvis et spørgsmål, man kan se nærmere på i det